

PHẦN XIII

Bình Nguyên lái xe vào bãi đậu của công ty. Anh và Tử Đăng cùng mở cửa bước xuống.

Tự nhiên hôm nay Tử Đăng thấy mình chẳng có chút hứng thú nào. Cô đưa mắt nhìn toàn cảnh công ty một cách xa lạ.

- Lần thứ ba tôi đến đây với một cảm giác hoàn toàn khác.

Bình Nguyên bước song song với Tử Đăng:

- Hy vọng em thấy yêu thích công việc và gắn bó lâu dài với công ty. Nhưng điều duy nhất tôi vẫn muốn: em ở bên tôi và giúp đỡ tôi.

Tử Đăng so vai không nói. Hai người lên thang lầu và tiến thẳng đến phòng họp của công ty.

Bình Nguyên cho biết:

- Sáng sớm, tôi đã gọi điện cho thư ký của tôi báo có cuộc họp khẩn cấp, và bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu. Em chuẩn bị tinh thần nhé.

- Chỉ là một nhân viên mới vào thôi mà, có cần phô trương vậy không?

- Cần chứ.

Bình Nguyên đẩy nhẹ cửa phòng họp. Bên trong, mọi người đã tề tựu đông đủ quanh cái bàn chữ U lớn. Theo cách nhìn của Tử Đăng ước lượng, trong phòng có khoảng ba mươi người. Họ không những chờ đợi mà còn căng thẳng không biết chuyện gì sắp xảy ra.

Khi thấy Bình Nguyên và Tử Đăng bước vào, họ tự động cúi chào.

- Chào giám đốc!

Sau câu chào ấy, họ liếc qua nhìn Tử Đăng. Thêm một điều thắc mắc.

Bình Nguyên vào chỗ ngồi của mình ở đầu bàn và cái ghế bên cạnh, anh ra lệnh cho Tử Đăng ngồi xuống.

- Các bạn đang thắc mắc phải không? Được rồi, để không mất thời gian của các bạn cũng như của tôi, tôi xin vào đề. Buổi họp khẩn sáng hôm nay cũng chẳng có gì để các bạn lo lắng đâu. Tôi xin giới thiệu, cô Du Tử Đăng – trợ lý mới của tôi bắt đầu từ ngày hôm nay.

Cả phòng im phăng phất. Tử Đăng gượng gạo đứng lên:

- Chào mọi người! Giám đốc nói quá rồi. Tôi vào đây cũng chỉ là nhân viên bình thường như mọi người thôi: Làm việc và học hỏi.

Câu nói của Tử Đăng làm cho không khí bớt căng thẳng đi. Họ lần lượt từng người đứng dậy:

- Tôi Hậu Nghĩa – bộ phận nhân sự.
- Bình An – trưởng phòng kỹ thuật.
- Ngọc Hương – thư ký.
- Vân Tâm...
- Thủy Tiên...

Họ làm quen nhau qua câu chào và giới thiệu. Tử Đăng cười thân thiện:

- Tôi như mọi người và mọi người cũng giống như tôi. Cùng góp sức cho công ty, phải không?

- Đồng ý!

Bình Nguyên vui vẻ:

- Tôi hy vọng mọi người sẽ cùng hợp tác với nhau trong tình đoàn kết giúp công ty thắng lợi hơn.

- Hoan hô!

Buổi họp khẩn ngắn kết thúc. Mọi người trở lại với công việc của mình.

Ngọc Hương thì thâm bên tai Tử Đăng:

- Hai lần gặp mặt, chị biết em có duyên với công ty mà.

- Cảm ơn chị.

- Trong công ty, ai cũng dễ gần gũi lắm. Đến làm quen đi há.

Cô liếc Bình Nguyên:

- Còn giám đốc hôm nay có trợ lý mới nên dễ thương đi nhiều.

Bình Nguyên nghiêm mặt:

- Còn chưa đi làm!

- Em đi đây.

Ngọc Hương vừa quay lưng thì anh ra lệnh:

- Về văn phòng của tôi!

Bình Nguyên bỏ đi trước, Tử Đăng nói bước theo sau mà trong lòng chẳng chút bình yên. Tính tình của Bình Nguyên lúc vậy lúc khác. Làm việc chung với ông ta, liệu cô có chịu đựng nổi không? Tử Đăng thấy mình có chút hối hận đấy.

Văn phòng giám đốc, đây là lần thứ hai cô đặt chân vào. Nhưng lần này, tâm trạng có hơi khác. Vì Tử Đăng đã chính thức là nhân viên của Công ty Kiến trúc Thái Nguyên, với vai trò trợ lý giám đốc.

Được làm việc ở công ty là điều cô luôn mong muốn. Nhưng không hiểu sao Tử Đăng vẫn không thấy vui. Cô có một nỗi lo lắng mơ hồ nào đó. Cô sợ Bình Nguyên, sợ Thái Hà và sợ những cô gái khác nữa.

Cánh cửa phòng khép lại sau lưng từ lâu mà Tử Đăng vẫn còn đứng đó bờ ngõ. Cô không biết làm gì trong căn phòng chỉ có mình cô và Bình Nguyên.

Còn Bình Nguyên, anh đã chễm chệ ngồi vào cái ghế uy quyền của mình.

- Tại sao em im lặng?
- Tôi biết nói gì đây.
- Sao em không hỏi công việc sắp tới của mình?
- Mọi việc ông đã quyết định, tôi còn có quyền của mình sao?
- Tại sao không chứ?
- Vậy thì tôi không muốn làm trợ lý cho ông.

Bình Nguyên phản ứng ngay:

- Cái đó thì không được. Em cho rằng tôi ép em cũng không sao. Bằng bất cứ giá nào, em cũng phải làm trợ lý cho tôi.

- Tôi không hiểu, tại sao ông cứ phải chọn tôi chứ?

Bình Nguyên đứng lên đi về phía Tử Đăng. Anh xoay người cô lại:

- Đơn giản thôi. Bởi vì tôi cần em.

Tử Đăng ngẩng lên. Ánh mắt Bình Nguyên lúc này lạnh lùng xa cách, mà nó ẩn chứa một tình cảm nồng nàn dịu dàng. Anh nâng cằm cô lên:

- Em hiểu những gì tôi nói không?

Tử Đăng mấp máy môi:

- Tôi...

Bình Nguyên nắm tay cô kéo về một cái bàn gần đó.

- Đây là bàn làm việc của em. Em ngồi vào ghế thử đi, xem có vừa tầm tay em không?

Làm theo lời Bình Nguyên, Tử Đăng ngồi xuống ghế. Cô xoay một vòng. Bình Nguyên nhướng mày:

- Thế nào?
- Cảm ơn ông đã dành đặc ân cho tôi.

- Tất cả sẽ xứng đáng với tài năng của em. Bây giờ, em xem giúp tôi những bản vẽ trên bàn đó nhé.

Tử Đăng “dạ” khẽ, cô bắt tay vào việc. Với cô, công việc ưa thích luôn cuốn hút.

Tử Đăng sớm hòa nhập, ít phút sau đó cô đã say sưa trên bản vẽ. Thời gian và không gian chẳng còn ý nghĩa gì.

Một lúc sau, có lẽ do mỏi mắt nên Tử Đăng ngừng tay ngẩng lên.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô là Bình Nguyên đang lui cui bên cánh tay bị thương của mình. Màu đỏ của máu dính trên bông gòn làm Tử Đăng giật mình:

- Sao lại thế?

Chẳng chậm trễ, Tử Đăng đẩy ghế đứng lên. Cô đi nhanh đến chỗ Bình Nguyên:

- Làm sao vậy?

- Không có gì. Tôi chỉ muốn thay băng cho nó thôi.

- Thay băng?

Bình Nguyên giải thích:

- Phải rồi! Tôi không muốn mẹ tôi lo lắng nên đành phải đến công ty làm việc này.

- Ông thay băng sao máu chảy nhiều vậy?

Bình Nguyên gượng cười:

- Có lẽ tôi đã làm động đến vết thương. Đàn ông vụng về quá, phải không em?

Tử Đăng ngồi xuống:

- Để tôi giúp anh.

- Hay quá.

Tử Đăng nhẹ nhàng lau rửa vết thương. Cô nói:

- Sao ông không gọi tôi để tôi thay băng cho ông?

- Tôi thấy em say mê công việc quá.

- Ông mà cũng sợ làm phiền người khác, nhất là phái nữ.

Bình Nguyên chồm người thì thầm bên tai Tử Đăng:

- Nhưng với em, tôi lại muốn có điều ấy.

Hơi thở của Bình Nguyên phả vào mặt của Tử Đăng làm người cô nóng ran. Sự gần gũi quá mức làm Tử Đăng không dám cử động. Cô cúi gầm mặt, và Bình Nguyên thì rất thích thú khi thấy Tử Đăng mắc cỡ.

Anh nghiêng người để nụ hôn rơi nhẹ lên má Tử Đăng, làm cô giật mình làm rơi miếng bông băng.

Tử Đăng lúng túng:

- Xin lỗi...

Cô mở hộp lấy miếng khác, cử chỉ che giấu bối rối làm Bình Nguyên khẽ cười nhắc nhở:

- Bình tĩnh và cẩn thận đấy, kéo vết thương anh lại chảy máu nữa đấy.

Cố gắng, Tử Đăng băng xong vết thương cho Bình Nguyên.

- Xong rồi đấy!

Cô đứng dậy nhưng bị Bình Nguyên dừng lại, bất ngờ Tử Đăng rơi vào vòng tay của anh. Sự va chạm giữa hai con người có tình ý làm họ ngẩn ngơ nhìn nhau.

Bình Nguyên nheo một bên mắt:

- Em có cùng ý nghĩ như anh không?

Bình Nguyên vừa dứt lời thì cánh cửa phòng bật mở, có đến giọng hai người phụ nữ:

- Bình Nguyên! Sao anh không muốn gặp em?

- Thừa giám đốc, em xin lỗi.

Quá bất ngờ, Tử Đăng bật dậy như người phạm tội.

Hai người con gái xông vào có lẽ họ đã thấy tất cả. Một cô gái ăn mặc rất mô-đen, the thé:

- À! Thì ra anh không muốn gặp em để ở đây tình tự. Con nhỏ này cũng cả gan lắm.

Bình Nguyên nghiêm mặt:

- Em đừng ăn nói lung tung ở đây.

Anh quay sang Tử Đăng nhỏ nhẹ:

- Mặc kệ cô ta nói gì! Em về bàn làm việc của mình đi.

Tử Đăng thu dọn mọi thứ trên bàn làm việc của mình và đang chuẩn bị nghe sự thịnh nộ của cô gái. Bình Nguyên vẫn ngồi tại chỗ, anh hất mặt:

- Thái Hà! Em đến đây làm gì? Không phải anh đã từng nói với em, văn phòng làm việc của anh không thể tùy tiện ra vào.

- Em không thể nhưng cô gái kia thì có thể chứ gì? Cô ta có thể ở đây để cùng anh ôm ấp tình tự phải không?

Khuôn mặt Bình Nguyên đanh lại. Anh ta ra dấu cho cô gái này giờ còn đứng phía sau:

- Em ra ngoài đi Ngọc Hương!

- Vâng, thưa giám đốc.

Ngọc Hương quay lưng, Bình Nguyên gằn giọng:

- Anh cảnh báo em một lần nữa, nếu em còn ăn nói lung tung xúc phạm người khác, thì anh không tha thứ cho em đâu.

- Anh bênh vực người khác và hăm dọa em đấy ư?

- Em nói đi! Em đến tìm anh có việc gì?

- Muốn gặp anh đến tìm anh không được sao? Em nhớ lúc trước, anh đâu hỏi em câu này. Phải chăng có sự xuất hiện của cô ta ở đây không? Bình Nguyên! Anh thay đổi lạnh nhạt với em cũng vì con hồ ly tinh này, phải không?

- Thái Hà! Hôm nay, anh muốn cho em biết rõ một điều. Từ trước giờ, anh không hề thay đổi. Với anh, em là một người bạn tốt.

- Bạn tốt ư?

Thái Hà chột cười:

- Thì ra trong đôi mắt anh, em chỉ là một người bạn. Có quá tàn nhẫn không, Bình Nguyên? Chờ đợi anh ngần ấy năm để nghe được tiếng nói này sao?

Bình Nguyên thở dài:

- Thái Hà! Anh xin lỗi đã có những lúc để cho em phải hiểu lầm.

- Hiểu lầm? Em không muốn nghe.

Thái Hà nhìn qua chỗ Tử Đăng. Thấy cô cắm cúi trên bàn làm việc thì Thái Hà cảm thấy tức tối. Cô có cảm giác như Tử Đăng đang coi thường mình. Thái Hà mím môi đi đến bên bàn làm việc của Tử Đăng. Cô gõ mạnh lên bàn:

- Tôi muốn nói chuyện với cô.

Tử Đăng ngẩng lên tròn mắt:

- Tôi?

- Cô nghĩ là ai đây?

- Nhưng tôi và chị chẳng có chuyện gì để nói cả.

- Hừ! Đừng giả nai nữa. Cô biết tôi đang muốn nói chuyện gì mà. Cô giả bộ thương hại cũng hay thật. Bình Nguyên nhìn lầm về cô, chứ tôi không nhìn lầm đâu. Cô nhi... Cô nhi gì mà ở nhà cao tầng, ở biệt thự? Tử Đăng! Tôi nói cho cô biết, hãy dẹp bỏ cái bộ dạng đáng thương đó đi. Nếu không, tôi sẽ lột mặt nạ của cô đấy.

Tử Đăng mím môi, thật ra cô đã xúc phạm gì Thái Hà chứ? Tại sao chị ta lại nặng lời với cô? Phải chăng cô đã sai lầm khi theo Bình Nguyên đến công ty?

Tử Đăng hất mặt:

- Thái Hà! Tôi yêu cầu chị nói năng cẩn trọng một chút. Tôi thiết nghĩ tôi chẳng làm gì sai, chị đừng hăm dọa tôi.

- Cô cũng đủ bản lĩnh và tự tin lắm. Nhưng tôi cho cô biết, văn phòng giám đốc này không phải là nơi dành cho cô.

Thái Hà khoanh tay:

- Tôi nhớ lúc công ty tuyển nhân viên, cô đâu được chọn. Thế mà bây giờ... Chẳng hay cô đã dùng kế gì vậy? Cô đã cho gì Bình Nguyên rồi?

Tử Đăng tím mặt:

- Chị...

- Cũng phải thôi. Để đổi lấy một cái ghế trợ lý đâu gọi là thiệt hại.

Bình Nguyên quát:

- Thái Hà! Anh cảm em xúc phạm Tử Đăng. Nếu em còn muốn anh xem là một người bạn tốt thì hãy về đi. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

- Không được. Anh không quan tâm đến em nữa là do cô ta. Hôm nay không có công bằng thì em không về đâu.

- Thế sao em không hiểu, tình cảm không thể tranh giành hay miễn cưỡng?

- Anh nói em tranh giành ư? Em quen anh trước mà. Cô ta chỉ là một cô nhi được anh thương hại thôi.

Thái Hà điên tiết gom mớ giấy tờ trên bàn làm việc của Tử Đăng xé toạc.

- Đừng mượn cớ công việc nữa. Tôi không muốn thấy mặt cô ở đây.

- Bản vẽ...

Tử Đăng tức giận đến nói không thành lời. Bình Nguyên không dẫn được, anh tát Thái Hà một cái.

- Cô có điên không?

Thái Hà đưa tay xoa má:

- Anh...

Tử Đăng nhìn sững Bình Nguyên. Cô không ngờ cơn giận của anh đến như vậy.

Bình Nguyên rít giọng:

- Cô điên như thế đủ rồi đấy. Tại sao cô không tôn trọng người khác và tôn trọng mình? Tôi đánh cô là hơi quá, nhưng cô xứng đáng nhận cái tát ấy.

- Anh là đồ vũ phu.

- Đối với vợ trước của tôi, tôi cũng không hề có hành động ấy. Cô bị một tát tai của tôi, cô biết vì sao rồi chứ? Tội xúc phạm Tử Đăng. Tôi đã cảnh báo cô, và cô biết cô vừa xé cái gì không? Là bản vẽ, là cuộc sống của cả công ty đó.

Thái Hà bung mặt ngang ngạnh:

- Thì sao? Trợ lý của anh giỏi lắm mà. Cô ta đã từng tốt nghiệp ở nước ngoài, tôi tin cô ta đủ khả năng vẽ lại bản khác cho anh.

- Hừ! Tôi thật hối hận khi nhận ra con người của cô quá trẻ.

- Vậy ư?

- Cô rời khỏi nơi này ngay cho tôi.

- Anh không cần phải đuổi. Nhưng trước khi tôi đi, tôi cảnh báo một điều: Tôi nhất định không tha thứ cho hai người đâu. Chờ đó!

Thái Hà hậm hực quay đi. Bình Nguyên mệt mỏi buông người xuống xa lông.

- Tại sao lại trở nên như vậy?

Tử Đăng cúi xuống nhặt những mảnh giấy mà Thái Hà xé. Công trình vừa phát họa đã tiêu tan. Ý gì đây? Khởi đầu công việc thật chẳng suôn sẻ tí nào. Tự nhiên cô cảm thấy nản lòng.

Tử Đăng ngồi vào máy vi tính mà đầu óc cô bộn rộn đầu đầu. Sự việc vừa qua, hình như cô vẫn chưa thoát khỏi cơn mê. Nói đúng hơn là một giấc mơ ban ngày.

Giữa Bình Nguyên và Thái Hà, ai đúng ai sai, cô không dám phân tích. Như có một điều Tử Đăng biết, cô chưa hiểu Bình Nguyên cho lắm. Đằng sau cái vẻ đàn ông chững chạc đó anh có giống như Thái Hà nói không?

Mãi suy nghĩ, Tử Đăng không hay Bình Nguyên ở kế bên mình. Đến khi:

- Em nghĩ gì vậy?

Tử Đăng giật mình lúng túng:

- Không... Không có gì.

- Anh xin lỗi. Anh không ngờ Thái Hà lại có thể quá đáng như vậy. Thú thật anh rất giận.

- Ông không cần xin lỗi tôi nếu như ông không có lỗi. Có lẽ chị Thái Hà nói đúng, do tôi mà ra tất cả.

Bình Nguyên cau mày:

- Anh không muốn nghe em nói như thế, và cũng không muốn đổ lỗi do ai. Mọi chuyện đã qua hết rồi.

- Có thật đã qua không?

- Em không tin anh?

- Không phải.

- Không phải là được rồi. Em nên biết một điều, anh không hề lừa dối em.

Tử Đăng im lặng, Bình Nguyên nắm tay cô:

- Đừng suy nghĩ gì nữa. Bây giờ đi ăn thôi. Trưa lắm rồi.

- Nhưng còn bản vẽ?

- Sau giờ nghỉ, chúng ta sẽ cùng làm.

Bình Nguyên kéo tay Tử Đăng, hai người chưa kịp đi thì chuông điện thoại reo. Bình Nguyên quay lại:

- Chờ anh một tí!

Trong khi chờ Bình Nguyên nghe điện thoại. Tử Đăng mở cửa bước ra ngoài, gió trời làm tâm hồn cô thanh thản một chút.

- Xong rồi! Mẹ gọi. Mẹ muốn anh về nhà ăn cơm. Em cùng đi nhé!

Tử Đăng lắc nhẹ:

- Tôi không đi đâu.

- Sao thế?

- Tôi lấy vai trò gì để đi cùng ông? Xin lỗi, tôi sẽ gọi điện cho An Tâm và chúng tôi đi ăn cơm. Ông đừng lo cho tôi.

- Vậy cũng được. Nhưng lần sau, nhất định em phải đi cùng anh về nhà ăn cơm.

Tử Đăng trả lời qua loa:

- Đến lúc đó hẵng hay.

Hai người bước song song nhau xuống lầu. Vừa đi, Bình Nguyên vừa nói:

- Lúc sáng này, anh gặp Nhất Trung và An Tâm.

Tử Đăng khựng lại:

- Ở đâu?

- Họ ăn sáng cùng quán ăn với chúng ta.

- Sao ông không gọi tôi?

- Thấy họ có vẻ khẩn trương nên tôi không muốn làm phiền. Mà này! Em quen Nhất Trung lâu không?

Tử Đăng suy nghĩ:

- Cũng không lâu lắm. Khoảng sáu hay bảy năm gì đó. Mà chuyện gì thế?

- Người đàn ông như Nhất Trung cũng được đấy chứ. Cậu ấy có cả hoài bão và lý tưởng sống.

- Tôi và An Tâm sống ở nhà tình thương, và Nhất Trung là người bạn duy nhất. Chúng tôi chơi thân với nhau, rồi tôi được đi du học. Năm năm sau mới gặp lại, Nhất Trung chững chạc hơn nhiều. Một điều duy nhất mà tôi thấy vui, đó là tình cảm của Nhất Trung và An Tâm thay đổi theo thời gian.

- Nghĩa là họ đang cặp bồ với nhau?

- Tôi không biết nữa. Chỉ thấy họ đối xử với nhau tốt hơn thôi.

Bình Nguyên nhìn chăm chăm Tử Đăng.

- An Tâm – người bạn thân nhất của em cũng đã tìm được bến hạnh phúc cho mình. Còn em thì em? Định xem hạnh phúc của mọi người là hạnh phúc của mình ư?

Tử Đăng cúi đầu, cô bước nhanh lên phía trước.

- Tôi rất sợ. Không phải sợ người khác làm tổn thương, mà sợ mình không xứng đáng, đặt con tim không đúng chỗ.

- Em nghĩ vậy à?

Bình Nguyên vượt lên, anh bắt Tử Đăng đứng đối diện với mình:

- Trong tình yêu không thể nói xứng đáng hay không xứng đáng. Nếu em nói em không xứng đáng, thì bản thân anh càng không xứng đáng hơn. Anh...

Bình Nguyên chưa kịp nói tiếp thì cái điện thoại nhỏ nhắn của Tử Đăng có tín hiệu.

- Xin lỗi.

Cô áp máy vào tai:

- Alô.

- Tử Đăng! Là ta đây.

- An Tâm!

- Mi đang ở đâu vậy?

- Công ty.

- Cái gì? Hết giờ làm việc lâu rồi mà. Ông Bình Nguyên “đi” mi dữ vậy?

- Không phải. Ta chuẩn bị lấy xe và gọi điện rủ mi đi ăn đấy chứ.

- Thế ư? Ta và Nhất Trung đang ở quán ăn gia đình. Để anh ấy qua đón mi nghe.

- Không cần đâu. Cho địa chỉ, ta sẽ đến đó.

Cũng được. Ở số... đường...

- Ta biết rồi. Chút nữa gặp lại.

- Nhanh nghe.

- Ừm.

Tử Đăng cúp máy, cô quay sang Bình Nguyên:

- Xin lỗi ông, An Tâm đang chờ tôi.

- Vậy thì em đi đi. Có cần anh đưa em đến đó không?

Tử Đăng lắc đầu:

- Cám ơn ông. Không dám làm phiền ông.

- Chúc bữa trưa ngon miệng!

Cô cho Bình Nguyên ánh mắt nhẹ nhàng:

- Ông cũng thế. Bữa trưa ngon miệng.

Tử Đăng quay đi. Bình Nguyên đứng nhìn theo trái tim anh rộn ràng.